

www.jollibre.com

© Del text: 2016, Joan de Déu Prats

© De les il·lustracions: 2016, Jordi Sunyer

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S.L. i Grup Promotor, S.L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-66-4

Dipòsit legal: M-1253-2017

Printed in Spain

Tercera edició: novembre de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Ruben Chumillas, Julia Ortega i Alvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El cavallet de fusta

Joan de Déu Prats

Il·lustracions de Jordi Sunyer

jollibre

*Aquesta història està inspirada
en un conte que es va inventar el meu pare
quan portava els nets a jugar
al parc de la Linera, a Parets del Vallès.
Allí va conèixer el Cavallet de Fusta.*

El sol va traure el nas per sobre les muntanyes i va il·luminar el parc infantil tot regalant escalfor i eixugant la humitat de la rosada. Amb les pluges i el pas del temps el parc havia envellit, per la qual cosa l'Ajuntament havia decidit fer-li un vestit nou.

9

Els rajos del sol van il·luminar el banc, que tenia les cames rosegades de rovell i la fusta corcada. Aquell banc havia sentit tantes converses de mares i avis que el podien haver convidat a un programa de xafarderies!

El sol, després, va acariciar el tobogan rondinaire, que es queixava de lumbago cada cop que les criatures li lliscaven per l'esquena. I també va acaronar el gronxador oxidat, que grinyolava cada vegada que hi pujaven els nens. Aquell clima humit no li anava gens bé per al reuma!

La mà càlida del sol va passar tot seguit per la gespa, tatuada de roderes de bicicleta, trepitjades i tombarelles...

De sobte, un núvol empipador va tapar el solet i va deixar a l'ombra un cavallet balancí de fusta, que era l'atracció més antiga del parc. El cavallet va tenir una esgarripança i li van cruixir les molles gastades. Quantes aventures havia fet viure als nens i nenes que havien cavalcats amb ell...! Però ara, ben aviat, començarien les obres del parc i no sabia si tor-

naria a galopar... Al cavallet se li va formar una arruga de pintura descolorida al front de fusta...

En aquella mateixa població vivia un nen molt eixerit que es deia Jacint. A en Jacint li agradava molt jugar al parc. Dalt de tot del tobogan, s'imaginava que era el capità d'un vaixell pirata preparat per a l'abordatge... I quan es gronxava, agafava molta empenta i pensava que podria arribar a tocar el cel... Amb qui s'ho passava millor, però, era amb el cavallet de fusta. Se sentia aleshores com un *cowboy* cavalcant per l'Oest ample i salvatge.

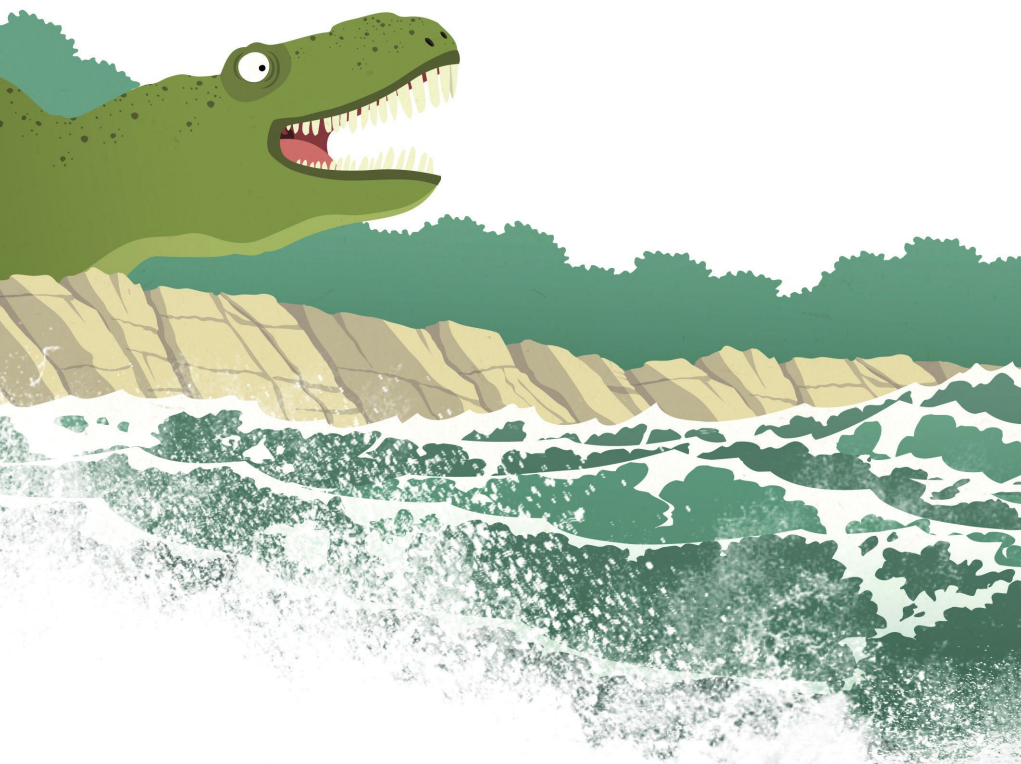
En Jacint, ara, estava una mica trist perquè amb tot aquell rebombori de les obres no sabia si conservarien el banc dels xafardejos, el tobogan rondinaire, el gronxador rovellat i, sobretot, el seu es-

timat cavallet descolorit. De manera que, sempre que podia, anava al parc per veure el seu company d'aventures.

Aquell dimarts, tot just sortí d'escola, es va ficar al jardinet per veure el seu bon amic. Quan el va tenir davant, se'l quedà mirant i li va dir:

—Hola, cavallet.

El cavallet es va balancejar lleument.

El nen, tot d'una, va recordar la vegada que van viure aquella aventura en què els perseguia un dinosaure famolenc i es van salvar per poc després de creuar un riu tot esquivant cocodrils antediluvians.

De cop i volta li van venir moltes ganes de tornar a jugar i va fer un gran somriure.

15

